

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΤΖΕΪ'ΜΣ ΣΜΙΘ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Κατόπιν κατ'επιλογήν μας με σύμφωνη γνώμη, μās ειπε :
— Θεέ μου, πάστε μου, ξεγηγηστε μου ποθ βρισκομαι ; Γιατι μ' εβρασαν εδω ; Τι πακο θαμα ; ...
'Ο καθηγητής κούνησε το κεφάλι του με θλίψη και τής απάντησε :

— Δέν μπορω να σās πω τίποτε άλλο, δεσποινίς, παρά μόνον οτι βρισκόμαστε στις υπόγειες στοές ενός κρησκόμενου μοναστηριού, πλάι στον Τάμεσι. Γιατι είμαστε εδω ; Αυτό δέν λέγεται τή στιγμή αυτή, ούτε και σās ένδιαφέρει ίσως. Γιατί σās εβρασαν εδω οι παπούργοι εκείνοι ; Αυτό τό υποπεύομαι, αλλά και πάλι δέν μπορω να σās πω τίποτε έφ' όσον βρισκόμαστε εδω. 'Εξ βγούμε από τό καταραμένο αυτό μέρος και έχουμε καιρο να ξεγηγηόμαστε.

— Είπε δύσκολο να φύγουμε από δω ; ρώτησε άνήσχη ή νέα.

'Ο καθηγητής κατάλαβε τό λάθος του κ' έσπευσε ν' απάντηση :

— Δύσκολο... όχι. Θα φύγουμε σε λίγο. Προηγουμένως όμως πάστε μου με δυο λόγια τί σās συνέβη.

— 'Ω ! κύριε, ειπεν ή νέα με φρίκη, μήπως ξέρω, μήπως μπορω να σās ξεγηγησω ; Ντυνόμουν για τό χορό... Έβαψα τρεις φρικτοι άνθρωποι ορχηστρα ανάνα μου, με έβρασαν τό στόμα και προσπάθησαν να με θέσουν. 'Αγωνίσθηκα να τους ξεφύγω, μεταχειρίσθηκα τά δόντια μου και τά νύχια μου, με άλλοι μόνον, ήσαν τρεις και οι τρεις άγριοι και τρομεροί, συγχρόνως δε τό βαρπάζει με τό όποιο μου είχεν φράξει τό στόμα έβγαζε μια φρικτη όσμη που την άνέπνεα καταναγκαστικώς και που μου φερανε ζάλη, έξάντλησι, ύπνο. Έτσι μάρκασαν και μ' εδωσαν σε μια καρδέλλα... Δέν είχα πια δύναμι ούτε ν' άνασάνω. Και σιγά-σιγά κοιμήθηκα... Έπειτα... έπειτα βρέθηκα μεζυ σας. 'Ω, Θεέ μου, Θεέ μου !... Πόσο θ' άνησχη ή καθμένη ή μαμά !...

Στό σημειο αυτό, ή νέα σταμάτησε, άνάσανε βαθειά και ειπε :

— Είμαι, κύριε, ή μίς Ντόλλυ Γιούγκ.

Βλέποντας την άτυχη αυτή νέα σκεπτόμουν την Άλβιαν. Θεέ μου !... Πόση θύταν ή αγωνία της όλη αυτή ή νύχτα !... Θα περίμενε άνήσχη και άγρυπνη τό γυρισμό μας.

Είπε θαύμα, άλήθεια, πως ό Στήθενας δέν έκανε σ' αυτή τό πακο πούσανε στην νέα κι ήγανε μπρός μας.

'Από την τρούπα του τούχου είδαμε ότι έξω έπερανε πια να ξεμερωθήν.

Πενηθ όμωχ η άνεραν'άντων Τάμεσι. Τι θα γινόμαστε Θεέ μου !...

(Συνέχεια του ήμερολογίου του Ιατρού Τζώργι Πέτερσον)

Διόκησα για λίγες ώρες τό ήμερολογίο μου. Διστάζοντα μεγάλη άνάγκη ν' άναπαυθώ. 'Ολόκληρο τό νευριό μου σύστημα ειπε σε πακο χάλι !...

Όπως έγραφα προηγουμένως, έξω άρχισε να θαμποφάγη κ' έμεις είμαστε κλεισμένοι μέσα στις άπαίσιες έστειες κατακομβες, έχοντας μεζυ μας την μίς Ντόλλυ Γιούγκ, την όφραϊ και γοηρευτική νέα, που τόσο άλόκοτες και τραγικά περιστασεις την έφριξαν στο δρόμο μας.

Τι θα ενάναμε πια ;

'Εβαψα κόνταξα τόν καθηγητή και τόν είδα τρομερά άνήσχο. Κόνταξε δεξιά κ' άριστερά στις σκοτεινές στοές, σάν να φοβόταν πομμά άποροπτη έπίθεσι.

'Η νέα, έξαντλημένη καθώς ήταν, είχα σκύψει τό κεφάλι της και φανόταν σάν να κοιμόταν, με μισόκλειστα μάτια...

Πλησίασα πύθος τόν καθηγητή.

— Τι συμβαίνει Ουίλλιαμ ; ρώτησα παραγεμένος.

— Τό τρομερότερο όταν, φίλε μου. 'Από στιγμή σε στιγμή θάρρη εδω Έκνετος.

— Έχετε άδικο... Πέρονι να ξεμερωθήν. Εκτι πρέπει να κώμομε συνεπώς. Να λάβουμε τα μέτρα μας ή να φύγουμε άρπώς, έφ' όσον έχουμε τή νέα μεζυ μας.

— Να φύγουμε ; Πως ;

— Ψάχνοντας για τήν έξοδο.

— Δέν θα κατορθώσουμε να τήν βρούμε τόσο εύκολα, δυστυχώς...

— Τότε ;

— Ένας τρόπος ύπάρχει για να έλευθερωθούμε από δω μέσα.

— Πούτος ;

— Να εβρόνουμε τήν τρούπα αυτή του τούχου και να κρηθήσουμε στο κατάμα. Τα νερά δέν θύναι πολύ βαθειά στο μέρος αυτό.

— Αυτό δέν ειπε δύσκολο.

— Δύσκολο όχι. Χρειάζεται όμως μισή ή μια ώρα για τή δουλειά αυτή κ' έν τω μεταξύ μπορούν να συμβοιθην πολλά. Δέν έχουμε βλάσεις καιρο. Κ' έπειτα δέν πρέπει να κώμομε όθρυβο. 'Εύκοιους Έκνετος και θ' άνακαλυπτε τήν εδω παρουσία μας.

— Τότε Ουίλλιαμ ;

— Έχω τό σχέδιο μου. 'Αρκει μόνον να δεχτή ή νέα να κάρη ότι τήν συμβουλίω.

— Θα τής ξεγηγησουμε τί άκριβώς συμβαίνει ;

— Για τό Θεο όχι... 'Αν ήξερε τι συμβαίνει θα πέθανε από τρόμο !

Τή στιγμή αυτή ή νέα συνέβλη από τή βαθειά της ρέμβη και μās πύταξε ποράξενα.

'Ο τρόπος με τόν όποιο σιγομιλούσαμε τής φάνηκε ύποκτο.

'Ο καθηγητής τήν πλησίασε, κάθησε πλάι της και τής ειπε :

— Μίς Γιούγκ, έπιθυμείτε να βγούμε από δω μέσα σόσι και άσφαλεις ;

— Και με πώτατε κύριε ; 'Αλλά γιατί μου λέτε «σόσι και άσφαλεις» ; 'Υπάρχει κανένας κίνδυνος ;

— Μή μ' έρωτάτε Μίς. 'Η ώρα δέν ειπε παύλο κατάλληλη για ξεγηγησεις. Πάντως κάτι έκαντο συμβαίνει βέβαια να βρισκόμαστε εδω, για να σās άρπάξουν άπ' τό σπύτι σας και να σας φέρον εδω πέρα...

— Με φοβίζετε, κύριε καθηγητά.

— Όχι δά... Έχετε θάρρος... Έχετε έμπιστοσύνη σε μās. Τό πών θα τελειώση κατ' ευχην, άν άποδοτε με προσοχή τί θα σās πω, άν κάποτε έκνετο που θα σās ύποβαίω. Δέχστε ; ...

— Μάλιστα, κύριε καθηγητά, σās άποω.

'Ο Ουίλλιαμ έπηρε τό χέρι της νέας στα δικά του, τής χείδεμα άπαλά, ήθη κύταξε μερικά δευτερόλεπτα με παρηκλή σιγοχή, κι ειπανε τήν νέα να συμκνηθή και τής ειπε τονίζοντας τήν κέδη του λέξε :

— 'Ακουσε, παιδί μου... Για να σε φέρον εδω στήν πατάσασ που σ' έβρασαν, σημαίνει πως οι άρχετοι αυτοί ή κάποιος άλλος, ειχαν κώποιο σκοπό. 'Ο άλλος αυτός θάρρη, όπως πιστεύω κ' έγω μ' ό φίλος μου κ. Πέτερσον, από στιγμή σε στιγμή. 'Υποψιάζομαι πως ειπε τό ίδιο πρόσωπο που ένδιαφέρει κ' έμάς και για τό όποιο ήρθαμε εδω. Μή σου κάνω έντέπαισι ή άσφαρη και ή διορυσία με τήν όποία σου μιλά. Τό πών και για τούς τρεις μας ειπε να βγούμε κνηται στην πάλη αυτή. Για να έξανατήσουμε λοιπόν τόν άδλο αυτόν πούθελε τό πακο σου, για να μάθουμε τις διαθέσεις του σχετικώς με σās, για να τόν καταβάλλουμε, πρέπει να φανούμε πιο κνηροί από αυτόν...

— Κύριε καθηγητά, με φοβίζετε !...

(Άπολουθεί)

Θα περιμενε άνήσχη, άγρυπνη...

